

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 6801/16
29.6.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиља А.А. из ..., ... и Б.Б. из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Илинчић, адвокат из Београда, ул. Мишарска 8/II, ради поништаја решења туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије број 351-03-02552/2015-10 од 18.3.2016. године, са заинтересованим лицем В.В. из ..., ..., чији је пуномоћник Миле Р. Чогурић, адвокат из Београда, ул. др Милутина Ивковића 11а, у предмету грађевинском, по усменој јавној расправи одржаној дана 22.6.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 29.6.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ решење туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије број 351-03-02552/2015-10 од 18.3.2016. године и предмет ВРАЋА туженом, као надлежном органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије из Београда, ул. Немањина број 22, да тужиљама А.А. из ..., ... и Б.Б. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 44.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем се одбија жалба тужиља изјављена на решење Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-18 број 351-373/2008 од 23.10.2015. године, којим се, у тачки I диспозитива, одбија предлог тужиља за понављање поступка окончаног правоснажним решењем тог секретаријата IX-18 број 351-373/2008 од 26.1.2015. године, док се тачком II диспозитива наведеног решења одбија предлог Г.Г. из ... за понављање поступка

окончаног наведеним решењем.

Решењем Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-18 број 351-373/2008 од 26.1.2015. године се поништава решење о одобрењу за изградњу Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда – Сектора за спровођење планова и припрему за грађење IX-04 број 351-373/08 од 11.12.2008. године, правоснажно дана 29.12.2008. године (став 1.), те се поништава решење о измени решења о одобрењу за изградњу Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда – Сектора за грађевинске послове IX-04 број 351-373/08 од 4.1.2010. године, правоснажно дана 4.3.2010. године (став 2.) и издаје се В.В. одобрење за изградњу стамбено – пословног објекта ближе описаног у диспозитиву тог решења (став 3.).

Тужбом поднетом Управном суду дана 22.4.2016. године, тужиле су оспориле законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога, наводећи да је неправилан и незаконит закључак туженог органа да су чињенице и околности изнете у предлогу за понављање поступка такве да не могу довести до другачијег решења управне ствари у оквиру које је донето решење Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-18 број 351-373/2008 од 26.1.2015. године, будући да тужиле нису учествовале у поступку доношења истог, у складу са чланом 39. Закона о општем управном поступку. Образлажући постојање правног интереса на страни тужила за понављање поступка у коме је наведено решење донето, тужиле наводе да се уговорима закљученим између тужила, као купаца и предузећа Д.Д., као продавца, наведено предузеће обавезало да тужилама изгради и преда у власништво станове ближе описане у реферату тужбе, истичући да то предузеће, не само да није испунило наведену уговорну обавезу, већ је на предметном објекту у изградњи конституисало извршну вансудску хипотеку без сагласности тужила, а ради обезбеђења потраживања повериоца Ђ.Ђ. С тим у вези, истакнуто је да су заложне изјаве, на основу којих је конституисана наведена хипотека, дате након што је предузеће Д.Д. отуђило посебне делове објекта за чију је изградњу издато одобрење решењем Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда – Сектора за спровођење планова и припрему за грађење IX-04 број 351-373/08 од 11.12.2008. године, из ког разлога су те заложне изјаве ништаве. Даље је наведено да је уговором о уступању потраживања од 9.6.2014. године и анексом истог од 15.8.2014. године, Ђ.Ђ. своје потраживање према предузећу Д.Д. уступила предузећу В.В., овде заинтересованом лицу, а све са циљем да дође до уступања права градње утврђеног правоснажним одобрењем за изградњу, на основу чега је садашњи инвеститор закључио накнадни уговор ОПУ 294/2014 од 18.12.2014. године и на основу њега код надлежног органа издејствовао решење о одобрењу за изградњу. Истичући да у конкретном случају није било услова да се прихвати накнадни уговор, као основ за промену инвеститора, јер је исти ништав, као и уговор о уступању потраживања, из разлога ништавости самих заложних изјава, тужиле налазе да је, сагласно Закону о општем управном поступку, тужени био дужан да у току целог поступка, по службеној дужности пази на разлоге ништавости, из ког разлога се не може прихватити образложење туженог да докази које су тужиле изнеле у предлогу за понављање поступка нису такви да би могли довести до другачије одлуке у овој управној ствари.

У тужби је, такође, наведено и да је решење од 26.1.2015. године донето иако је у поступцима пред Службом за катастар непокретности дошло до неовлашћених употреба пуномоћја и злоупотреба, услед чега та решења нису могла постати коначна и

правоснажна, а иста су била нужна за реализацију хипотеке, односно за уступање права из одобрења за изградњу, те стога нису били испуњени услови за закључење правно ваљаног накнадног уговора, нити за доношење решења о измени инвеститора и издавању новог одобрења за изградњу В.В. Тужиле сматрају да се на основу изложеног може утврдити да су у поднетом предлогу за понављање поступка изнете нове чињенице и докази који би могли довести до другачијег решења у овом поступку да су исте биле разматране у ранијем поступку, истичући притом да су пред Вишим судом у Београду покренуле судски поступак против ранијих инвеститора, садашњег инвеститора и Банке, ради утврђења ништавости наведених заложних изјава и уговора о уступању потраживања. Предложено је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да тужилама накнади трошкове управног спора, и то на име састава тужбе у укупном износу од 45.000,00 динара, као и трошкове судских такси по ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу у целости оспорило наводе тужбе, предлажући да суд тужбу одбије као неосновану. Наведено је да је оспорено решење правилно и на закону засновано, будући да се ништавост правних послова утврђује у парничном поступку пред редовним судом, при чему тужиле, на околност својих тврдњи о ништавости правних послова нису као доказ доставиле правоснажну судску одлуку. Такође је наведено да на правилност и законитост оспореног решења нису од утицаја ни наводи тужбе који се односе на евентуалне злоупотребе пуномоћја од стране адвоката Дејана Чогурића и Александра Поповића пред Републичким геодетским заводом, јер се пуноважност, односно ваљаност пуномоћја за заступање може ценити искључиво у поступку поводом кога је пуномоћје издато. Предложено је да суд тужбу одбије као неосновану и тужиле обавезе на накнаду трошкова управног спора.

Управни суд је, сагласно одредбама члана 34. став 2. и члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника тужила и пуномоћника заинтересованог лица, те у одсуству уредно позваног туженог органа.

Пуномоћник тужила је у речи на усменој расправи остао при наводима тужбе и у тужби истакнутом захтеву да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и да обавезе туженог да тужилама накнади трошкове управног спора према приложеном трошковнику.

Пуномоћник заинтересованог лица је у речи на усменој расправи остао при наводима из одговора на тужбу и предлогу да суд тужбу одбије, као и да обавезе тужиле да заинтересованом лицу накнаде трошкове управног спора и то за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара и на име заступања на усменој расправи од стране адвоката у износу од 37.500,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, списа ове управне ствари и речи са усмене расправе, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из садржине оспореног решења и стања у списима предмета произлази

да је решењем Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-18 број 351-373/2008 од 26.1.2015. године поништено решење о одобрењу за изградњу Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда – Сектора за спровођење планова и припрему за грађење IX-04 број 351-373/08 од 11.12.2008. године, правоснажно дана 29.12.2008. године и решење о измени решења о одобрењу за изградњу Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда – Сектора за грађевинске послове IX-04 број 351-373/08 од 4.1.2010. године, правоснажно дана 4.3.2010. године и издато В.В. доо, овде заинтересованом лицу, одобрење за изградњу стамбено – пословног објекта ближе описаног у диспозитиву тог решења. Тужени даље наводи да су тужиле дана 26.6.2015. године поднеле првостепеном органу предлог за понављање поступка окончаног наведеним решењем од 26.1.2015. године, у смислу одредаба члана 239. тач. 1) и 9) Закона о општем управном поступку. Поступајући по наведеном предлогу, првостепени орган је, по налажењу туженог органа, правилно утврдио да су околности и докази који су изнети као разлог за понављање поступка такви да не могу довести до другачијег решавања ове управне ствари, у смислу одредбе члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку. Ово стога што је првостепени орган нашао да је решење Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-18 број 351-373/2008 од 26.1.2015. године, у односу на које је поднет захтев за понављање поступка, донето применом одредбе члана 39. Закона о хипотеци, а уз достављене доказе наведене у ожалбеном решењу, међу којим се налазе и уговор о уступању потраживања од 9.6.2014. године и анексом истог од 15.8.2014. године, Ђ.Ђ. своје потраживање према предузећу Д.Д. уступила предузећу В.В., овде заинтересованом лицу, те анекс наведеног уговора од 15.8.2014. године. На основу изнетог, првостепени орган је, по оцени туженог органа, правилно закључио да је подносилац захтева В.В. Доо ... доставио све доказе у смислу члана 39. Закона о хипотеци, те имајући у виду да нису правоснажно окончани поступци за поништај свих уговора, као и поступци који се воде пред РГЗ, по захтеву овде тужилца, као и да докази који су достављени уз предлог за понављање поступка нису такви да би могли довести до другачијег решавања ове управне ствари. Следом изнетог, тужени орган је, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, према којој се другостепени орган може позвати на разлоге првостепеног решења, ако је првостепени орган у образложењу свог решења правилно оценио наводе који се у жалби износе, донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, оспорено решење се не може прихватити као правилно и на закону засновано, јер је, по налажењу Суда, донето уз повреду правила поступка прописаног наведеном одредбом члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку. Ово стога што је за оцену основаности поднетог предлога за понављање поступка од одлучног значаја чињеница да је у управној ствари, у којој је донето решење у односу на које је поднет захтев за понављање поступка, постојао несумњиво изражен интерес тужилца за учествовање у том поступку и то у својству странке, односно заинтересованог лица, у смислу одредбе члана 39. Закона о општем управном поступку. Имајући, наиме, у виду да је тим решењем поништено решење о одобрењу за изградњу на основу којег су тужилце закључиле уговоре о купопродаји непокретности са једним предузећем (Д.Д.) и извршено уступање права градње другом правном лицу (В.В.), Управни суд је оценио да би тужилце, користећи процесни положај странке у тој фази која је претходила издавању решења од 26.1.2015. године, биле у

могућности да истичу разлоге ништавости аката на основу којих је донето наведено решење (заложних изјава на основу којих је конституисана хипотека у корист Ђ.Ђ., уговора о уступању потраживања од 9.6.2014. године и анекса истог од 15.8.2014. године, те накнадног уговора ОПУ 294/2014 од 18.12.2014. године). С тим у вези, Суд указује да несумњиво постојање на закону заснованог интереса тужила за учествовање у предметном поступку, не подразумева само њихов процесни положај странке, као заинтересованог лица, већ и материјално правни положај лица са опречним интересом које у том поступку учествује и као такво је овлашћено да оспорава доношење акта који није у сагласности са његовим правом и на закону заснованим интересом. Из наведеног даље следи да би омогућавањем тужилама да, у складу са законом, учествују у предметном поступку, првостепени орган био у обавези да, пре доношења решења у односу на које је поднет предлог за понављање поступка, оцени основаност навода који се односе на ништавост наведених аката, будући да се ради о питањима која по свом предмету претходе одлуци органа из диспозитива решења у односу на које је поднет предлог за понављање поступка. Следом изнетог, Управни суд је нашао да је оспорено решење донето уз назначену повреду правила поступка, коју ће тужени орган отклонити у поступку поновног одлучивања по жалби, водећи притом рачуна о правном схватању и примедбама суда у погледу поступка, на које је указано овом пресудом.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужила, Суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, у складу са одредбом члана 46. став 2. Закона о управним споровима, применом члана 40. став 2. наведеног закона, с тим што су примедбе и правна схватања суда, изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Суд је, с обзиром на успех тужила у овом спору, оценио да је основан њихов захтев за накнаду трошкова управног спора, па им је досудио укупан износ трошкова управног спора од 44.870,00 динара, и то: на име састава тужбе, износ од 16.500,00 динара, на име заступања тужила износ од 18.000,00 динара, са увећањем од 50% на име заступања два лица, што укупно на име заступања износи 27.000,00 динара, све у складу са тарифним бројевима 43, 44. и 46. Адвокатске тарифе ("Службени гласник РС", број 121/12), при чему није признат захтевани износ преко досуђеног, будући да исти није заснован на наведеним одредбама Тарифе. Суд је тужилама досудио и трошкове судских такси и то на име таксе за тужбу, у износу од 390,00 динара и на име таксе за пресуду, у износу од 980,00 динара, што укупно износи 1.370,00 динара, све по ТТ. Следом изнетог, Суд је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба члана 153. став 1. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11).

Разматрајући захтев захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, Суд је, с обзиром на његов успех у овом спору, нашао да исти није основан, па је на основу чл. 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Сл, гласник РС", бр.72/11), одлучио као у ставу тећем диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.6.2017. године, 12 У 6801/16

Записничар
Кристина Јовановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ